

עת"א 46567/10/14 - יריב סויסה (אסיר) נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 46567-10-14 סויסה(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני כב' השופט יונתן אברהם
העותר
נגד
המשיבים
יריב סויסה (אסיר) ת.ז. 032101545
1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר
2. מדינת ישראל

החלטה

העותר שפוט למאסר אולם לא קצוב, בגין רצח אשתו.

העותר הגיש בקשה לחופשה חריגה לצורך ביקור אמו. לטענתו, אמו בת 71, אישה מבוגרת ומצבה הרפואי הינו מורכב ומסובך. העותר צירף לעתירתו סיכום מידע רפואי בעניין אמו המפרט את בעיותיה הרפואיות. בסיכום האישור ובהערות הרופאה המטפלת נרשם כי מדובר בחולה מורכבת הסובלת מכאבים בפרקי רגליים, ידיים ומוגבלת בניידות. עוד המליצה הרופאה על שינוי בתנאי הדיור, הינו לדירת קרקע וכן ציינה כי האם זקוקה לעזרה רבה בתפקוד יום יומי.

בעתירה טען העותר, כי לא פגש את אמו מזה 3.5 שנים. עוד ציין, כי בשנת 2010 יצא לחופשה מיוחדת בליווי לביקור אביו שהיה מאושפז במצב קשה בטיפול נמרץ והביקור בליווי החמיר את מצבו של האב שנפטר כעבור שבועיים. העותר טוען, כי הטיפול בבקשתו לא נעשה כדין משום שהוא לא זומן לראיון קודם למתן ההחלטה, לא נעשתה כל בדיקה מטעם הרווחה אשר למצב האם, החלטת המשיבים ניתנה ללא הנמקה מפורטת ומוסברת, ועל יסוד אבחון פסיכולוגי ישן משנת 2003 להערכת מסוכנותו. עוד טען, כי מדובר בחופשה מטעמים הומניטריים שמטרתה לסייע בהחלמת אמו החולה שמצבה מושפע, בין היתר, מדאגתה וגעגועיה לבנה. העותר ציין, כי הוא חשש שהגעה בליווי שב"ס לביקור אמו תפגע במצב בריאותה הפיזי או הנפשי ולא ניתן לחזות כיצד ישפיע הדבר. לטענתו, עמדת המשיבים כלפיו נובעת אך ורק מכך שלא הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, והם לא ערכו לו הערכת מסוכנות בשל כך שלא הודה בעבירות, שעה שלפי הפסיקה היה עליהם לבצע הערכת מסוכנות שכזאת. הוא טען, כי זכותו לטעון לחפותו וכי עניינו מצוי בבית המשפט העליון במסגרת בקשה למשפט חוזר. לאור האמור אף ביקש העותר בסוף עתירתו להורות לבצע לו אבחון פסיכולוגי מחודש, להורות על גיבוש חוות דעת מטעם המשיבים, הנסמכת על נדבכים נוספים מעבר לאי הודאתו בעבירה וכן להורות על המצאת חוות דעת מטעם גורם עו"ס בקהילה בדבר מצבה של אמו.

למועד הדיון טרם הוגשה תגובת המשיבים, והדיון נדחה על מנת לאפשר הגשתה והיא אכן הוגשה במועד מאוחר כפי שקבע בית המשפט.

המשיבים טוענים, כי לאחר שהוגשה בקשת העותר נערך לו ביום 08.12.2014 ראיון אישי והעותר מסר כי לא השתנה מצבה של אמו ביחס למפורט במסמך שצירף לעתירה. בכתב התשובה נטען, כי התשובה שנמסרה לעותר על ידי קצין האסירים המחוזי בעניין החופשה המיוחדת, ניתנה בשגגה ולא הוא היה המוסמך לתת תשובה בעניין זה, אלא נציב שב"ס בלבד. כן נאמר, כי הנציב נתן החלטתו ביום 30.12.2014 והחליט שלא לאשר מתן החופשה המיוחדת בשל המסוכנות הרבה הנשקפת מן העותר. חרף התנגדות העותר להוצאתו בליווי שב"ס לביקור אמו קבע הנציב כי ככל שיחפוץ בכך העותר, ניתן להוציאו בליווי לביקור אמו. נאמר, כי החלטת הנציב נשענת על התנגדות וועדת אלמ"ב, התנגדות חטיבת המודיעין ומשטרת ישראל וכן חשש שבשל כך שעונשו של העותר טרם נקצב הוא לא ישוב מחופשתו.

לכתב התשובה גם צורפו עמדת וועדת אלמ"ב, וכן עמדות גורמי המודיעין ומשטרת ישראל.

לעותר ניתנה אפשרות להגיב לטענות כתב התשובה ותגובתו הוגשה ביום 17.02.2015. בתגובתו טען העותר, כי לאחר שקרא את עמדת וועדת אלמ"ב הוא הבין שהוא נזקק לחוות דעת מקצועית ניטרלית ואף הגיש בקשה לבית המשפט למתן אישור כניסה לפסיכיאטר מטעמו שיערוך חוות דעת מסוכנות עבורו. אציין כבר בשלב זה, כי בקשה זו של העותר נדחתה על ידי בהחלטה נפרדת.

בכתב תגובתו גם טען, כי החשש לאי חזרתו לכלא מן החופשה חסר כל ביסוס ואינו נסמך על מידע מודיעיני או ניתוח אישיותו של העותר. כן טען, כי האבחונים שנעשו לו בעבר משנת 2002 אינם תקפים. העותר כתב בתגובתו כי הוא מסכים לכל תנאי מגביל שייקבע בית המשפט, כולל ערבות, ערבים צמודים וערבות כספית, שיאיינו את החשש הנ"ל. העותר עמד על חפותו וטען שעמידתו זו לא יכולה לעמוד לחובתו במסגרת השיקולים בבקשה דנן. העותר שב וטען כי האבחון משנת 2002 תקף היה עד לשנת 2005 ומאז לא נערך לו אבחון מסוכנות, ועל כן אין לבסס החלטה על אותו אבחון שאינו תקף עוד. העותר צירף לכתב תשובתו שני אבחונים/ חוות דעת של ד"ר קריינין אנטולי מהשנים 2004 ו-2006. במסגרת אותן חוות דעת מסקנת ד"ר קריינין הייתה כי הסבירות לביצוע מעשה אלים אצל העותר כיום שואף לאפס וכך גם בעתיד, ואין הוא מהווה סכנה לעצמו ולסובבים אותו, ועל כן המליץ להוציאו לחופשות שיסיעו בתהליך שיקומו וחיזוק קשריו עם בני משפחתו. לטענת העותר חוות דעת וועדת אלמ"ב אינה טובה יותר מחוות דעת ד"ר קריינין והיא גם מתעלמת מכך שהעותר לא הורשע בעבירות נוספות של תקיפה ואיומים שיוחסו לו. לטענתו, מצב בו הוא כלוא כבר 18 שנים מתוכם 4 שנים אינו מתראה עם אמו מחייב מתן מענה ולא יתכן כי אסיר הנלחם להוכיח את חופתו סופו שיימק בכלא.

שקלתי את טיעוני הצדדים בכובד ראש, ועיינתי גם בחוות הדעת שהגיש העותר וזו של וועדת אלמ"ב.

אקדים ואומר, כי בית המשפט, על פי ההלכה הנוהגת בתחום זה, לא ישים שיקול דעתו לעולם תחת שיקול דעתו של הגורם המוסמך בחוק לייעץ בפני המשיבים, ובמקרה דנן וועדת אלמ"ב. בית המשפט הוא גורם מפקח והוא יתערב במסקנה שבמומחיות גורם מוסמך כאמור, אלא במקום בו נפל פגם בהליך המינהלי, או שהמסקנה אליה הגיעה אותו גורם מינהלי חורגת באופן בלתי סביר ממתחם הסבירות.

אשר לטענת העותר, כי הערכת המסוכנות בוצעה בהתייחס להכחשתו את ביצוע העבירות בלבד, הרי שעניין זה נדון על ידי וועדת אלמ"ב, אשר ביקשה להדגיש, במכתב הוועדה מיום 03.12.2014, כי הערכת המסוכנות מטעמה בוצעה **"באמצעות שקלול של הנסיבות, לרבות חוות דעת מגורמי הטיפול השונים, וההערכה אינה מתבססת על הכחשתו בלבד, אלא על מכלול נתונים אשר ייחסו לעבירה הוא אחד מהם"**.

כן צוין, כי בהערכת המסוכנות נלקחה, בין היתר, התנהגותו של העותר המשקפת את העבירות בגין הורשע. צוין, כי התנהגות עבר הינה המנבא הטוב ביותר להתנהגות עתידית ולפיכך מי שביצע רצח הינו בהכרח בעל פוטנציאל מסוכנות לעתיד.

אשר לחוות הדעת שהציג העותר, הרי שאת אלה צריך היה העותר להציג בפני וועדת אלמ"ב שהתכנסה ביום 13.02.2014 ונתנה לו את זכות הטיעון. בדו"ח וועדת אלמ"ב צוין, כי לעותר ניתנה זכות הטיעון, אך הוא **"סירב"** לה. מכאן, שהעותר אינו רשאי להציג בפני בית המשפט מסמכים אשר יכול היה להציגם בפני וועדת אלמ"ב, לצורך כך שישקלו על ידה כגורם המוסמך להעריך את מסוכנותו, אך הוא נמנע מסיבות השמורות עמו לעשות כן.

הערכת וועדת אלמ"ב כפי שהיא עולה מהדו"ח הנ"ל הינה. כי מדובר בעותר מסוכן ועל כן, לא הומלץ על ידה מתן חופשה מיוחדת לעותר.

העותר, לבד מטענות בעלמא, לא הצביע על פגם כלשהו בהליך קבלת ההחלטה או ההמלצה על ידי וועדת אלמ"ב, או המשיבים, במיוחד שעה שניתנה לו זכות טיעון בפני וועדת אלמ"ב והוא סירב, כפי שעולה מדו"ח הוועדה.

מכאן, שהחלטת המשיבים המתבססת על דו"ח הוועדה היא החלטה סבירה ותקינה שאינה חורגת ממתחם הסבירות.

ההחלטה גם אינה בלתי מידתית שכן נציב שב"ס במסגרת האיזון בין השיקולים השונים, קבע כי ניתן לאפשר את הביקור אצל האם בליווי אנשי שב"ס. מכאן, שניתן להשיג את האינטרס העומד בבסיס הביקור, תוך שמירה על האינטרס הציבורי באופן הנ"ל.

העותר אומנם טען, כי הוא חושש שהגעה בליווי לביקור אמו ישפיע לרעה על בריאותה, אך לא ביסס באופן כלשהו חשש זה.

אשר על כן, אני דוחה את העתירה ככל שהיא נוגעת לבקשה להתיר חופשה מיוחדת שלא בליווי שב"ס.

ככל שיחפוץ העותר לבקר את אמו בליווי שב"ס, יגיש בקשה לעניין זה למשיבים, ואין כל מניעה, לאחר שכבר אישר זאת הנציב, כי יערך ביקור שכזה בליווי.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ה, 18 פברואר 2015,

בהעדר הצדדים.

עמוד 3

